

U JEŽÍŠOVA KŘÍŽE

Introit:

Je přece zjevné, že jste dopisem Kristovým, vypůsobeným naší službou a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na deskách lidských srdcí. (2K 3,3)

Slovičko pro děti:

Slepec a světlo

Pamatuji se, že jsem četl o slepci, kterého kdosi viděl na rohu ulice velkoměsta. (Bylo velmi dávno, uličky byly tmavé a světel málo. Na předměstí nebylo v noci dobře vidět.) Slepec měl vedle sebe rozsvícenou lucernu. Tázali se ho, nač je mu ta lucerna, když je přece slepý a světlo je pro něho totéž jako tma. Slepec odpověděl: "Svítilnu nemám proto, abych viděl já, ale proto, aby viděl druzí viděli mne. Aby někdo do mě nevrátil."

Milé děti, přemýšlejme o tom! Zatímco jeden člověk čte Bibli, sto jiných lidí čte vás i mne. To je to, co apoštol Pavel míní, když praví, že jsme: *"dopisem Kristovým, který čtou všichni lidé."* Nedám příliš na to, co může být vykonáno řečmi, jestliže zároveň nekážeme Krista svým životem. Jestliže nedoporučujeme evangelium svým dobrým životem, jestliže nežijeme v lásce, nezískáme je pro Krista a naše slova jsou k ničemu.

Kázání:

Text: J19,17-27
L23,32-49

"Kříž-to není idylka, to není přívěsek na krk. Kříž je krutý nástroj k popravě. Horší než později katova sekera, šibenice, gilotina nebo elektrické křeslo. A Golgota je místo, kde se popravovalo.

A lidé se přišli dívat. Dívat na to, jak odsouzcenci skonají. Je to zvláštní zvyk, který se táhne celými dějinami. Lidé se chodí dívat na popravy. Dříve byly popravy veřejné. Králové toho využívali k zastavení dalších lotrovin.

Proč se však chodili dívat lidé? Oni nemuseli! To nebyla povinná akce totalitního zřízení. Co ty lidi táhlo k tomu místu? Zvědavost. Přátelství s Ježíšem. Láska k Ježíši. Nenávisť k Ježíši. Touha vidět zadostiučinění. Potrást hlavou. Říci: *"Jiným pomáhal, sobě pomoci nemůže"*. Vysmát se mu. Plakat. Ujistit se, že je opravdu všemu konec. Bylo toho mnoho. Vskutku ty nejružnější motivy, proč lidé přišli k umírajícímu Ježíšovi. My se dnes pozorně zadíváme na ty lidičky, co přišli ke kříži.

OPODÁL:

Někteří stáli opodál. Znali ukřižovaného? Určitě znali. Tehdy Ho znal kdekdo. Zdály hleděli na kříž.

Stejně davy, jako tenkrát! I dnes přicházejí k Ježíši a hledí na Jeho kříž. A stejně jako tenkrát mnozí hledí zdálky. Stojí opodál. Znají Ho. Několikrát už šli za Ním v zástupu. Několikrát byli svědky Jeho mocných činů. Několikrát byli ve svém srdci zasaženi Jeho slovy. S některými Ježíš mluvil tváří v tvář. Nyní stojí opodál a přemýšlí O Něm. Hledí na kříž, ale ne s tou vírou, ne s tou nadějí s jakou upínal svůj zrak k mēděnému hadovi Izraelec smrtelně uštknutý.

Toto přirovnání pověděl Pán Ježíš za svého života Nikodémovi;" Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak já musím být vyvýšen, aby každý, kdo věří ve Mě nezahynul..." Jde, bratři a sestry, o pohled. O pohled víry. Obyčejný pohled. A přece se mnozí se dívali na kříž... a nic. Ale byl jeden správný pohled a ten člověka zachránil. Je to pohled s jakým hleděl uštknutý na měděného hada. Pohled plný doufání. Úpěnlivý pohled umírajícího, který se sápe po jediném stéblu slámy. Byl to pohled víry, že nezahyne. Pohled naděje, že ten na tom dřevě visící, ho zachrání před jistou smrtí.

Mnozí hleděli na kříž, na Golgotu a přesto zahynuli. Zůstali ve svých vinách. Nepohlédli s vírou, nevěděli, že jsou uštknuti smrtelným jedem, že v jejich žilách koluje hřích, někteří to věděli, ale netušili, že ten visící uprostřed je jejich Zachránce. Že kříž a přicházející smrt odsouzeného je smrt za jejich viny, že smrtí svého milého Syna Bůh trestá jejich hřích. Nepohlédli tímto zvláštním pohledem, neuvěřili, záchranu nepotřebovali a zůstali opodál, zůstali ve svých vinách.

„Zkušenost mé poučila“, píše evangelista Moody, „že velká většina lidí, kteří mluví proti Bibli, vůbec ji nečetli. Není na světě knihy, která by byla tak nespravedlivě souzena jako Bible. Vyjde nějaká moderní kniha a lidé říkají: "Četl jste tu knihu?" Odpovíte: "Ano, už jsem ji četl." - "Nuže co o ní soudíte?" - "Nevím, nerad bych ji ukvapeně posuzoval. Musím si ji přečíst ještě jednou a pečlivěji."

Zcela jinak se lidé chovají, když jde o Písmo. Tu si dovoluje každý pronášet svobodně své názory, i když Bibli vůbec nečetl. Jeden z mých přátel byl před nějakým časem v Montrealu a rozmlouval s nějakým mužem o Kristu a o křesťanství. Ten muž mu pravil:

"Je nesporné, že bychom měli mít novou Bibli. Tato stará Bible snad vyhovovala v temném dávnověku, ale my jsme ji už přerostli. V našem osvíceném věku se už nehodí k ničemu."

Můj přítel odpověděl: "Dříve, než se té staré knihy vzdáme, přesvědčeme se, jak mnoho o ní víme a jak dobře ji známe. Můžete mi prosím říci, která je první kniha Bible, zdali Genesis nebo Zjevení?"

"No, to vám nemohu s jistotou říci, to však vím naprosto bezpečně, že Bible je kniha zastaralá a že bychom potřebovali nějakou modernější."

Rozumíte, že...? Ten muž byl typickým představitelem těch, co stojí „opodál“ Ježíšova kříže. Někdo stojí více opodál, jiný trochu blíže. Liší se v tom, kolik o Ježíši a křesťanství vědí, ale stále je to jen „opodál“.

POD KŘÍŽEM:

Na vrchu zvaném Golgota byli ale i jiní. Ti stáli blíž. Pod křížem. Někdo opodál (více, či méně), někdo pod křížem. Čekali bychom učedníky pod křížem, ale evangelista Lukáš píše, že i všichni Ježíšovi přátelé stáli opodál. Evangelista Jan však píše, že někteří z nejbližších stáli pod křížem. Nevíme přesně, proč se tyto dvě správy různí. Možná má každý z evangelistů na mysli někoho jiného z Ježíšových přátel. Ale je také dost dobře možné, že někteří z těch, co nejprve stáli opodál, přišli později blíž, až docela pod Ježíšův kříž. Vždyť to trvalo několik hodin, než Ježíš zemřel.

Čteme o tom, že pod křížem slyšeli Jeho slova: matka Ježíšova, její sestra, nějaká Marie Kleofášova, Marie Magdalská a učedník Jan.

Jen pod křížem člověk uslyš, co Pán Ježíš říká. Pod křížem, kde si mnohem silněji uvědomí hrůzu smrti i pravdivost nápisu: "Král židovský". Ten nápis totiž není zdaleka k přečtení. Lze ho číst jen z určité vzdálenosti. Jen zblízka si ho člověk přečte, jen, když stojí pod ním. Jen zblízka člověk pochopí co Bůh musel dát, aby měl přístup k Jeho slávě, aby měl věčný život. Oni hleděli na kříž docela zblízka. Slyšeli slova ukřižovaného, viděli Jeho nevinu, četli, že je král, cítili Jeho lásku. Ptám se: Pochopili, že ta smrt Božího Syna je za jejich viny? Snad ano.

Učedník Jan dostal úkol: -starat se o Ježíšovu matku- Když matka zůstala vdovou, byl to úkol nejstaršího syna. Ten nyní umíral, proto předal tento úkol Janovi.

Jen křížem jsme použitelní. Jen pod křížem nás může Pán Bůh použít. Jinde ne. Jen v pokoře našeho srdce, jen v očekávání na Jeho hlas.

Proč o tom všem tak obšírně mluvím? Protože mezi křesťany zůstává mnoho lidí, kteří na kříž Kristův hledí pouze zdaleka. Znají mnoho z Písma, vnitřně se s tím i ztotožnili, ale pod kříž nepřišli. Hledí na kříž zdálky. Souhlasí se vším o Bohu a o Ježíši, ale jich osobně, jejich soukromého života se to netýká. Hledí zdálky a přemýšlejí o tom. Stojí opodál a rozvažují nad hloubkami Písma, nad skvělým plánem spasení, nad hloubkou Božího zjevení. Zdálky hledí a přemýšlí. Díky za ně. Jsou i ti, kteří na kříž nehledí vůbec a ještě se mu vysmívají. Ale stačí hledět z dálky?

Mezi kterými budeme my? Opodál, nebo pod křížem? Přistupme blíž! Nejde jen o názory, jde o nás! Kristus umírá za naše hříchy! Nejen světa, který se nás netýká. Kristus svůj život nepokládá za ideje, za názory, či učení, ale za hřích člověka! Člověka z masa a kostí. Proto nemůžeme trvale zůstat opodál, musíme jít blíž. Kde sice již nebudeme v té nezávislé anonymitě, ale kde však jedině uslyšíme slova Božího Syna. Slova, která mají moc ke spasení.

Je mnoho lidí, kteří se zajímají o Boží věci způsobem: „opodál“. Sympatizují s křesťanstvím. Zeptáte-li se jich zda věří, odpoví, že věří. Spasení však je pod křížem. Tam, to již nejsou jen sympatie, ale i pláč nad umírajícím Božím Synem. I pláč nad sebou samým. Pláč... to osobní zděšení: *"Jak by mně hříšnému mohl být Bůh milostivý?"* Tak právě to a mnoho dalšího se děje v Ježíšově blízkosti. Proto přistup blíž.

NA KŘÍŽI:

Zde však nekončí náš výčet přihlížejcích. Byli zde další dva, kteří Ježíši byli ještě blíž. Dva lotři na křížích spolu s ním ukřižovaní. Jeden po pravici, druhý po levici. Ti také hleděli na Ježíše. Jak ti hleděli? Jeden vyčítá, zahořkle, přidává se k výsměšným hlasům zdola: *"pomoz sobě i nám"*. Jeho srdce je uzavřené. Srdce druhého je však otevřené. Ten vyznává: *"My jsme odsouzeni spravedlivě za své viny, ale tento nic zlého neučinil"*. Zde se děje něco zvláštního, řekl bych nejdůležitějšího pro spasení. Lotr uznává soud nad sebou. Poznává svůj hřích a nemá pro své činy žádné omluvy. Jako marnotratný syn když se vrací: *"Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou, nejsem již více hoden nazývat se tvým synem"*

- Zhřešil jsem - kdo takto procitne a poznává sám sebe před Božím obličejem, ten se jistě sešel se svatým Bohem a jeho Duchem.

Nestačí však jen uznat hřích ve svém srdci, ale je potřebí jít se svým hřichem k Ježíši, který ho snímá. Lotr řekl: *"Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království"*, tedy jakoby řekl: *"Bože buď milostiv mně, hříšnému... Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav duši mou, neboť tobě samému zhřešil jsem."*

Lotr na kříži prožívá trest za své viny, spravedlivý trest. Je si vědom, že mu žádná milost a odpuštění nepřísluší. Pohlédne však na sousední kříž. Na kříž vedle svého spravedlivého kříže, na kříž Ježíšův. A pohlédne s nadějí. To je velice důležité.

Nejen zdaleka, nejen pod křížem, ale i na kříž - to je pokání. Prožití nutnosti spravedlivého potrestání. Odpor nad sebou samým. Obnažení hlubin svého nitra před Ježíšem. Odsouzenci na křížích viseli nahí. I lotr visel nahý před Králem nebe a země. I sám Boží Syn visel nahý před světem. Je tak důležité svléci se před Ježíšem ze své přetvářky, z omlouvání svých neřestí, svléci se ze své samospravedlnosti, být docela nahý - prost pýchy, prost krásy a jakéhokoli sebeomlouvání. A přeci - přijmout Krista za svého Pána a Spasitele je dar Boží a veliká milost. Milost setkání. Vždyť i

druhý odsouzenec tam visel nahý, jeho srdce však bylo zaseklé v nenávisti. Vůči světu, vůči Bohu, vůči přátelům, vůči sobě samému. Nepoznal v Ježíši svého Spasitele.

ZÁVĚR:

Nejen opodál, nejen pod kříž, ale vedle Ježíše. *"Kdo nevezme svůj kříž, nemůže být mým učedníkem."*

„*My jsme odsouzeni spravedlivě*“, vyznává lotr, „*Ježíši, pamatuj na mě.*“ A Pán odpovídá: *"Ještě dnes budeš se mnou v ráji"*.

Jaká je to radost pro toho lotra. Dnes prožíval hluboké neštěstí pekla, dnes byl obrácen, dnes mu byly hříchy odpuštěny, dnes byl posvěcen, dnes vešel v ráj nebeský. Mnohým by se zdálo, že to jsou změny nadmíru náhlé. Ano, jsou. Však jsou také zapláceny tou nejdražší cenou. Krví Božího Syna. Proto musejí být převratné. A ony jsou převratné. I dnes!

Dejme se napomenout. Pán Ježíš i ve své největší úzkosti hledá ovce zahynulé a nalézá je. Lotr na kříži! Kříž se mu proměňuje v trůn a dokud se evangelium bude zvěstovat, bude tento příběh vždy znovu hlásat slávu Pána Ježíše a hříšníkům ukazovat ramena roztažená k přijetí, a umírajícím dodávat odvalu věřit, že je ještě i pro ně milost.

Milost, které se lotrovi dostalo stojí za to, abychom se za ní rozeběhli. Lze ji obdržet i dnes. Pán Ježíš Kristus ji nabízí a zve k ní.

- Jak hluboké bylo tvé pokání?
- Prožil jsi úplnou smrt svého já?
- Jak hluboko jsme prožili špínu svých vin a hříchů?
- Viděl jsi už ten kontrast Boží svatosti a své nečistoty?
- Nejen teorií, ale Duchem Božím - byl jsi už někdy usvědčen z hříchu a odsouzen k trestu věčné smrti?
- Slyšel jsi už ten ospravedlňující Ježíšův hlas: "Vstaň synu, vstaň dcero, odpouštějí se ti tvoje hříchy"? Slyšeli jsme ho od Ježíše? Nebyl to jen farář nebo kazatel z jehož úst jsme to zaslechli? Pokud ano, je to málo.
- Jak daleko jsme tedy od kříže Kristova. Opodál? Pod křížem? Na kříži vedle?

Pohleď dnes znovu na Ježíšův kříž s nadějí. To je vykoupení. Vykoupení, které provází smrt mého "já". Je nutné obojí:

- "smrt i pohled"
- "ponoření do vody křtu, i povstání"
- "pokání i vysvobození."

Amen